

tv-udsendelser, hvor der bliver fremlagt papirer, som man ikke har taget højde for i Udenrigsministeriet, og som ikke har været forelagt ministeren.

Derfor synes jeg egentlig, at både udenrigsministeren og selvfølgelig også resten af regeringen burde have en fuldstændig klokkeklar interesse i at lave den undersøgelse, som vi har foreslået, og som vi i øvrigt har foreslået på en sådan måde, at regeringen selv kan tilrettelægge den.

Vi beklager, at det ikke er tilfældet. Vi er bange for, at det gør, at de tikkende bomber, der ligger ovre i Udenrigsministeriet, i stedet for at blive undersøgt, afdækket og afmonteret vil komme til at springe på alle mulige ubehagelige tidspunkter.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Hr. Søren Søndergaard begyndte og sluttede sit sidste indlæg her med at referere til en bestemt episode, hvor jeg efter et retsudvalgsmøde fik stukket et papir i hånden, som jeg ikke havde nogen som helst mulighed for at forholde mig til.

Sandheden er – og det har vi nøje redegjort for over for Retsudvalget – at de oplysninger, der var indeholdt i det pågældende stykke papir, også var indeholdt i den redegørelse, vi havde givet til Retsudvalget.

Det var nævnt i papiret, at der var idømt nogle strengere straffe til seks Kosovo-albanere, der var beskyldt for at have deltaget i militærtræning i Albanien. Det er omtalt i den redegørelse. Der var intet nyt i det. Der stod i redegørelsen, at der var Kosovo-albanere, der var idømt straffe af længere varighed. Det er derfor ikke rigtigt at betragte dette som et eksempel på mangelfuld informering. Det indgik i vores redegørelse.

Det, der ikke indgik i vores redegørelse, men som er blevet fremlagt for Retsudvalget i et notat for nylig, var spørgsmål om, hvorvidt de var dømt *med rette* for at have deltaget i militærtræning.

Det står der ikke noget om i papiret til Retsudvalget; der står der bare, at de er idømt strengere straffe, fordi de var dømt for at have deltaget i militærtræning.

Derefter påtog vi os at undersøge, om de var dømt med rette. Der har været tale om et omfattende stykke arbejde gennem to måneder, før vi kunne redegøre over for Retsudvalget for, at alt tyder på, at de ikke er dømt med rette. Det har været et omfattende gravearbejde, for sagen er

den, at hverken danske myndigheder eller internationale organisationer som UNHCR eller OSCE hidtil har vidst, at det forholdt sig på den måde.

Derfor er det ikke berettiget at bruge denne sag som eksempel på, at vi ikke er informeret ordentligt – tværtimod. De strengere straffe, som Kosovo-albanere blev idømt, fremgår klart af vores redegørelse til Retsudvalget.

Det bliver jo så ikke bedre af, at TV 2, forstår jeg, i denne måned endnu en gang har sagt, at det stod der ikke noget om i vores redegørelse til Retsudvalget. Det er en af de misforståelser, det kan være svært at udrydde hos journalister, men ikke desto mindre er den fremstilling af sagen, jeg her har givet, den rigtige.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Vi er nu i gang med anden runde, og inden jeg giver ordet til den ordfører, der har meldt sig i anden runde, er der et par korte bemærkninger. Først til hr. Bjørn Elmquist.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Tak for den korte bemærkning.

Jeg vil sige til hr. Søren Søndergaard, der talte om denne onde cirkel, som det havde været meget svært at bryde, at det dog lykkedes til sidst. Det lykkedes dog på den ene og den anden og den tredje måde at få indenrigsministeren til at give så stærke signaler, selv om jeg meget vel forstår hendes principielle uvilje – og den er historisk betinget – mod at skulle gå til Direktoratet for Udlændinge og sige: Så, nu sætter vi behandlingen af nogle asylansøgninger i bero, så er retstilstanden dog nu afventen af yderligere oplysninger om disse desertørsager i forbindelse med udsendelsen af delegationen. Så jeg synes nok, man må sige, at det dog ser ud til, at der er bedre tider på vej.

Den samme konklusion når jeg frem til, når jeg tænker på, at nu skal der en delegation af sted. Jeg tror – der var også en, der sagde det under debatten, jeg er ikke helt sikker på, hvem det var – at det måske kan blive et godt eksempel til efterfølgelse på et senere tidspunkt, at når der er særlige problemkomplekser, sagsbunker, der ophober sig, og hvor man har en fornemmelse af, at det er meget svært at komme ind til benet, da at bruge denne model, som her er i tankerne. Hvis det lykkes – og det håber jeg meget – og man kommer hjem med en god rapport eller ender med at lave en god rapport, er det noget, der igen kan tages i anvendelse.